

Dépôt légal
C. 2000 ex

PHI TIEN

Le 9-12-36

DU KIEM

VIỆT - NAM TUNG - THU

16 trang

Số 6

Giá 0\$03

8ⁿ 2575

Đang lúc mười phân được chín, chợt thấy hai tên đạo-sĩ nữa, cũng từ phía trong hang nhảy ra.

Nhắc lại Liễu-Nhân thấy đạo thanh quang sắp thua, liền vận hết khí thiên cương thôi thúc đạo bạch-quang xông vào lần áp đạo thanh-quang đè thấp hẳn xuống.

Tây bạng lâm nguy, hai tên đạo-sĩ kia liền phóng ra hai đạo thanh-quang nữa xông vào trợ chiến, chực áp đảo đạo bạch-quang của Liễu-Nhân, nhưng đôi với thanh bạch-long-kiếm của Liễu-Nhân là một vật đã dày công tu luyện, dù ba đạo thanh-quang lợi hại đến bậc nào cũng không sao thủ thắng được ngay.

Hai bên đều muốn giữ phần thắng lợi, nên cùng nhau đem hết bản-linh bình sinh ra điều khiển bốn đạo kiếm quang hỗn đấu rất kịch liệt.

Đánh mãi vẫn giữ thế quân bình, sốt ruột, và lại sợ đồ đáng của chúng biết kéo ra thì bất lợi cho mình, Liễu-Nhân định thu kiếm quang về tạm nhượng bước, để sau sẽ liệu.

Đang lúc tiên thoái lưỡng nan, chợt thấy sau lưng có tiếng cười khanh khách vang âm cả hang núi, rồi lại nghe có tiếng người nói:

— Thôi, sư-huynh hãy nghỉ tay, để tôi bắt lũ yêu-đạo này cho. Giật mình, Liễu-Nhân liền quay lại xem, thấy trên một phiến đá lớn, một người râu tóc bạc trắng như tuyết, mắt sáng như điện, long lanh như hai viên ngọc dạ quang. Nhận kỹ chính là lão tiêu gập ở tứu điếm bữa trước. Thấy thế, mừng lắm Liễu-Nhân liền lên tiếng gọi:

— Lão-trượng ơi! Mau lại giúp tiêu-tăng bắt cho hết lũ yêu-đạo này đi. Chỉ thấy vị lão trượng ấy sẽ gật đầu mỉm cười, vẫy tay một cái, vụt có một đạo hoàng-quang, chói lợi tỏa ra muôn

đạo hào-quang, tiếng kêu như chuông, khánh, nhanh như làn chớp nhoáng, xông vào ba đạo thanh-quang, chỉ thấy râm một tiếng vang giới giầy đất, chém ba đạo thanh-quang đứt làm sáu đoạn làm ba tên đạo-sĩ kinh hồn khiếp vía, cùng nhau chạy biên vào trong hang chôn mât.

Thầy vậy lão-trượng cất tiếng cá cười, vẫy tay một cái, đạo hoàng-quang như con rồng vàng rờn sóng, coi nhẹ nhàng uyển chuyển từ từ bay xuống vút vào trong tay áo biên mât.

Thu kiem quang về rồi từ trên phiến đá bước xuống lại chỗ Liễu-Nhân đứng chấp tay vái dài một cái nói :

— Cảm ơn Sư-huynh giả hộ tiên rước, nên lão lại giúp sư-huynh phá cái tổ yêu này.

Liễu-Nhân liền chấp tay vái tạ nói :

— Xin lão-trượng đừng nhắc đến điều này, khiến tiểu-tăng thêm thẹn, thực tiểu-tăng có mắt không biết núi Thái-Sơn, xin người lượng thứ.

Nay may gặp lão-trượng đây xin cho biết quý đồng ở đâu, danh hiệu là gì, để tiểu-tăng ghi nhớ ?

Lão-trượng nghe Liễu-Nhân hỏi thế, liền cười hì hì nói :

— Sư-huynh chớ quá nhún mình, dùng lời khách khí thế, kẻ lão hủ này không thích tí nào cả.

Sư-huynh đã muôn biết, lão cũng xin thực tình nói để sư-huynh nghe.

Nguyên lão đây là người của non sông, vũ-trụ, nhất sinh không tên không họ, một mình chỉ bạn với gió, giăng, mây, núi, lúc buồn tri-kỷ với chú lưu-linh, còn thảo am ở Sùng-Sơn, nhưng lão ít khi ở đó, chỉ lang thang nay đó mai đây, ngao du sơn-thủy, Chẳng biết các bạn giang-hồ nghĩ thế nào lại đặt cho lão cái tên là Vân-trung-Thước, vì các người quá yêu đặt danh hiệu cho, chẳng lẽ chối từ, nên lão đành phải nhận để cho có tên.

Vân-trung-Thước nói xong liền báo Liễu-Nhân cho mình biết lý lịch. Liễu-Nhân liền đem thân thể của mình đầu đuôi thể nào thuật cả cho Vân-trung-Thước nghe, rồi lại nói tiếp đến việc cứu anh em Lăng-vân-Chí thể nào, và hiện giờ định đưa anh em hẳn lên núi Thái-Sơn bái cầu Huệ-Phong thu anh em hẳn làm đồ đệ để cho chỗ nương nhờ. Mới đi đến địa hạt Mông-Sơn thì bị người bắt mất Lăng-tiêu-Phượng, và lại thấy quán Tam-Thanh có vẻ huyền bí nên trong bụng ngờ Lăng-tiêu-Phượng có lẽ bị tui đạo-sĩ ở đây bắt, vì thế nên mới đến dò thám, chợt gặp lũ đạo-sĩ nên mới xảy ra cuộc xung đột vừa rồi, may gặp lão trượng giúp đỡ, không thì chưa biết thắng bại ra sao.

Vậy nhân tiện lão trượng đã đến đây, xin, người vì địa phương này mà trừ hại cho hai nữa giúp tiểu-tăng phá tan cái tổ quỷ để cứu lấy nàng Lăng-tiêu-Phượng, thì thực là may cho kẻ tiểu-tăng và anh em Lăng-vân-Chí lắm.

Vân-trung-Thước, nghe Liễu-nhân nói thế liền bảo :

Sư huynh bắt tui phải nặng tình quá thể, vì chính đây cùng với lũ yêu đạo ở Tam-Thanh-Quán này có cái thù không đội trời chung, nên lão phải sông sương đập tuyết bao lâu nay mới tìm thấy chúng ở đây, thế nào lão cũng phải ra tay giết cho kỳ hết giống yêu nhân, ác liệt này đi mới nghe.

Sở là Trượng-Đạo ở Tam-Thanh quán đây, tên gọi Đồng-thái-Chân là một đứa dâm tặc bản lĩnh rất lợi hại gớm ghê.

Riêng Đồng-thái-Chân có luyện được một môn kiêm-thuật, tên gọi Thái-Ât Kỳ-môn-kiêm, và một thứ Câu-hồn đoạt-mệnh-hương rất kỳ diệu.

Mỗi khi nó phóng thứ hương ấy ra, ai thoáng ngửi phải, tức khắc hồn mê, bất tỉnh.

Nói đến Đồng-thái-Chân, ta cũng nên biết qua một thiên tiểu-sử của hắn, rất khôn nặn, gớm ghê, ai nghe thấy cũng phải cảm gan tím ruột, nguyên rủa đứa bạc ác, vong ân.

Đổng-thái-Chân, nguyên là người phủ Vệ-Huy, tỉnh Hà-Nam, khi còn ít tuổi, theo cha đi buôn bán ở các tỉnh.

Ngày kia, đi qua rừng Bách-Thảo, tỉnh Tứ Xuyên, bị bọn cướp sông ra đánh, giết cha hắn, cướp hết cả hàng hóa, và bắt nó đi theo.

Khi đi đến địa hạt Sơn-Đông, đến dãy núi Thái-Hành, chợt thấy tự lưng chừng núi, bay xuống một người đạo-sĩ, hình dung cổ quái, mắt lơ đãng, tai chuột, mũi nhọn, chán dơ, miệng rộng gân đến tai, hai cái răng nanh, lộ ra như nanh cọp, trông như vị câu-hồn sứ-giả tự trên cao hơn mười trượng, nhảy xuống, nhẹ nhàng, như chiếc lá vàng rơi theo trước gió, xa xuống chặn đường bọn cướp rồi phóng ra một đạo thanh quang giết hết bọn cướp, lấy hết vàng bạc, đoạn cặp Đổng-thái-Chân nhảy vọt lên đỉnh núi, đi qua một con đường ngoắt ngoéo, hiểm trở, đến một nơi bằng phẳng hiện ra một cái Thạch-Động. Đạo-sĩ đặt Đổng-thái-Chân xuống đất vào trong Thạch-động, qua một con đường âm-thập, tối tăm, đến một nơi sáng sủa, phong cảnh tốt tươi, trước mặt có một khu rừng cây bát ngát, đầy những hoa cỏ rị kỳ.

Trong khu rừng ấy, thập thoảng lộ ra một nóc nhà danh, ba gian sạch sẽ, đạo-sĩ giắt Đổng-thái-Chân vào, bảo hắn ở đây, để truyền giầy nghệ thuật cho.

Rồi, từ đây, Đổng-thái-Chân, ngày tập võ nghệ, đêm luyện thuyên - công đạo-pháp. Vẫn là đứa trẻ gian ngoan, sảo trá, lại được đạo-sĩ hết lòng giầy bảo, nên sự tiến bộ mau tróng một cách phi thường.

Thời giờ thay đổi, ngày tháng vụt qua, Đổng-thái-Chân từ khi theo học đạo-sĩ thâm thoát được bốn năm năm, công phu đã bội phần nhập riệu.

Sảo tính sảo trá, Đổng-thái-Chân dò biết thấy mình có môn

Thái-Ât kỳ-môn-kiêm rất lợi hại, liền hết sức phụng thừa, năn nỉ, đạo-sĩ truyền cho.

Thực lòng với trò yêu, thầy hẳn năn nỉ mãi đạo-sĩ liền bảo :
Luyện được môn Thái-Ât không phải là một việc dễ.

Nếu muốn luyện trước hết phải lấy tinh khí của tam-tài tức là Thiên, Địa, Nhân, rồi dung hợp với bát môn là : Hư, Sinh, Thương, Tử, Cảnh, Tử, Kinh, Khai, sau đến Tam-kỳ : Âm binh-đỉnh, Giáp-Mậu-Canh, Nhâm-quý-Tân, Sau cùng đến Tam-Tài Bát-Môn, Tam-Kỳ hợp luyện với Ngũ-hành sinh khí; hô hấp đủ nghìn lần.

Khi đã luyện thành, có thể ở một chỗ, phi kiếm ra lấy đầu địch nhân ở ngoài trăm dặm, dễ như lấy vật trong túi,

Còn như phép luyện kiếm của các phái kiếm-tiên, chỉ cốt dung hợp được ngũ hành tinh-khí mà luyện là được Môn kiếm Thái-Ât này tuy là phép bàng môn tả đạo, cách luyện rất tổn âm đức, ác liệt, nhưng công phu rất cao thâm, bí hiểm, thực là một môn kiếm siêu phàm nhập thánh, chớ chẳng phải thường, nếu người muốn học, thì phải chịu khó khổ luyện sẽ có ứng dụng về sau nhiều lắm.

Vậy sáng mai người nên dựng một cái đài cao chừng ba trượng ở trước cửa thảo-am, rồi cứ đến ngày mùng một mỗi tháng ta sẽ lên đây dạy người luyện kiếm.

Đổng-thái-Châu thấy bằng lòng truyền dạy kiếm Thái-Ât, mừng lắm, liền lấy tạ đi ra tìm vật liệu lập đài.

Đến hôm mùng một tháng sau, đạo-sĩ liền đem Đổng-thái-Chân lên đài làm lễ cáo thiên địa, xong liền ghé vào tai Đổng-thái-Chân, truyền khẩu quyết, dặn phải như thế, như thế, đoạn liền xuống đài, để mặc Đổng-thái-Châu ở trên đài luyện tập.

Được hơn một năm, kiếm luyện đã thành, Đổng-thái-Châu lấy làm đắc trí lắm, tưởng trên đời chỉ có thầy trò hẳn là giỏi

nhật, không còn ai địch nổi nữa. Rồi vì cái tính ghen tài, hiêu thắng, muốn trong vũ-trụ không còn ai là người trên mình, Đồng-thái-Chân bèn lập tâm giết thầy. Thực là một đứa táng tận lương tâm.

Một hôm nó rình lúc đạo-sĩ ngồi tĩnh thân nhập định, nó bèn rón rén đến gần thỏ kiếm-quang ra giết chết đạo-sĩ, xong nhặt nhanh tiền nong vàng bạc, ăn sách, bọc vào một gói, xuống núi về phủ Vệ-huy.

Ác giả, ác báo, lưới trời lồng lộng, khi nào có dong túng những kẻ yêu nhân tàn ác. Ví như đạo-sĩ đây lập tâm luyện tà pháp, đã giết hại bao nhiêu nhân mạng để thu lấy tinh khí luyện kiếm, chực để tàn sát thiên-hạ, ai ngờ người chưa giết được đã bị ngay đứa trò yêu nó giết mất rồi, như thê có khác gì cầm gươm dạy cho người bảo chém vào chỗ hiểm của mình không.

Lại nói Đồng-thái-Chân về đến nhà, thì mẹ chết đã lâu rồi, nhà cửa bỏ hoang, phong cảnh trông rất điêu tàn, đầy tường rêu phủ, quanh nhà cỏ rậm, giấy leo.

Trông thấy cảnh nhà đổi bại, Đồng-thái-Chân trong lòng ngao ngán, ngậm ngùi cho cuộc đời dâu-bé, thê sự hưng vong, khiến giọt lệ bị thương ứa chân hai mắt mà nhỏ rơi thánh thót.

Đó chẳng qua cũng là thứ hình phạt của hóa-công bày ra để nghiêm trị đứa bội nghĩa vong sư.

Mất mấy ngày tu tạo sửa sang, nhà cửa trông đã có vẻ phong quang, ở tạm được, Đồng-thái-Chân bèn mượn vài đứa ở trông nom, hầu hạ.

Ngồi nhàn hay nghĩ bậy, Đồng-thái-Chân cũng thê, và lại hẳn bây giờ không ai cai quản, nên tha hồ lêu lổng chơi bời.

Cậy có bản lĩnh đi không ai hay, về không ai biết, nên hễ túng tiền lại lần đến các nhà giàu có lấy trộm, lại có tính hiêu sắc, nên quanh vùng ấy hễ thấy nhà nào có đàn bà, con gái, trông

có vẻ hay mặt, là đến đêm hấn mò lại cưỡng hiếp, dâm ô, ai nghe thì sông, nếu không nghe, hấn giết ngay lập tức

Đổng-thái-Chân mới về ở nhà được bốn năm tháng, mà việc mặt của giết người sinh ra rất lắm, làm cho một phủ Vệ-huy sinh ra nhộn nhạo. Vì một tay hấn làm hại bao nhiêu đàn bà con gái mặt cả trinh tiết.

Thực là hại thay cho phủ Vệ-huy đang làm ăn vui vẻ, yên tĩnh trong cuộc thái-bình, bỗng dưng sảy ra như vậy làm cho phủ nha ngày nào cũng nhộn nhịp, sợ điệp trông trật như non; mà cái nào cũng chỉ kêu về việc mặt của, chết người, hay dâm hiếp vợ con, làm cho quan phủ dạ rồi như bông bong, các hàng nha lệ chạy mướt mồ hôi, hết làm biên bản đám này, lại lấy khẩu cung đám kia.

Đổng-thái-Châu thấy công việc đã sắp bại lộ, và lại ở mãi một nơi cũng chán, hấn liền rời bỏ quê hương, đến Trịnh-châu lên Thạch-bảo-Sơn lập am, giả làm đạo-sĩ tu luyện ở đây, và thu dùng được bốn người đồ-đệ.

Trong bốn đồ-đệ của Đổng-thái-Chân có một đứa tên gọi Ngọc-diện-hồ-ly-thôi-Ngọc, hình dáng mỹ miều như con gái, tính rất sảo trá, khôn ngoan, được Đổng-thái-Chân yêu quý hơn hết.

Đổng-thái-Chân dùng hấn làm một tay sai rất đắc lực, thường thường vẫn cho hấn xuống núi, dùng búa mễ cầm đồ đàn bà con gái đem về để gian dâm, hành lạc.

Trước còn dè giật, sau càng ngày càng làm dữ mãi lên, hấn mới ở đó được nửa năm, mà án giam dâm phụ nữ đã sảy ra nhan nhán bao nhiêu vợ con nhà danh giá, lương gia đã vì hấn mà thất trinh. vì ô-nhục mà nhiều người đến phản uật, tự vẫn chết, những việc như thế không ngày nào là không có người mặt vợ. kẻ mặt con, tờ sớ lên quan như bướm bướm, làm viên tri-huyện

Trịnh-Châu, tức bực không làm thế nào được, vì chẳng biết ai là thủ phạm mà tra cứu.

Sau bèn lập kê sai nha lệ chia ra các ngả canh phòng rình bắt cho kỳ được hung thủ mới thôi.

Việc Tri-huyện cho người rình bắt hung phạm, Đồng-thái-Chân cũng biết, muốn cho việc khỏi bại lộ, Đồng-thái-Chân báo Thôi-Ngọc giả làm người đạo-cô lên xuống núi mà lòng dỏ gái đẹp.

Cũng là đêm ngày dân Trịnh-Châu thoát nạn, nên Thôi-Ngọc theo lệnh Đồng-thái-Chân xuống núi đi đến một cái làng kia, chợt nổi cơn đau bụng cuồng cuồng, đang lúc muốn đi đại tiện chợt thấy trong khu vườn kia có một gian nhà lá, liền vội vàng chạy vào.

Chẳng may cho Thôi-Ngọc, đã đến lúc phải vướng vòng lao ngục nên gặp ngay gã Vương-Thắng, một tên cai lệ rất sắc sảo ở huyện Trịnh-Châu, theo lệnh Tri-huyện đi rình bắt hung-phạm đang lúc quanh quẩn ở chỗ hẻo lánh ấy nấp rình, chợt thấy một người đạo-cô hốt hoảng chạy vào trong vườn của Liễu viên-ngoại, thì lấy làm nghi lắm. liền theo hút xem đạo-cô làm những gì.

Sau thấy chạy vào gian nhà vườn, thì tưởng là vào đó để ẩn nấp, Vương-Thắng liền rón rén đến dòm xem, bỗng ngán người ra, lấy làm ngạc nhiên lắm.

Sở là khi Vương-Thắng dòm vào thấy đạo cô đang cới quần hình như muốn đi đại tiện, sau nhận kỹ không phải là đàn bà, chỉ là một đứa con gái ăn mặc giả dạng ra như thế.

Thấy vậy biết ngay là kẻ gian-nhân, dụng ý cái-trang, che mắt mọi người để hành động việc gì bí mật.

Nghĩ thế, vội vàng lảng ra, ngấm nỗi hiệu riêng, báo cho bộ dịch biết, thoáng chốc đã có hơn hai mươi đứa bộ dịch

chạy lại súm quanh Vương - Thăng hỏi có việc gì.

Vương-Thăng liền bảo chúng im lặng theo mình đến nấp quanh khu vườn Liễu viên-ngoại, hễ người Đạo-cô ở trong ấy ra thì lập tức phải ập lại bắt cho kỳ được.

Vương-Thăng nói đoạn liền dẫn bọn bộ dịch đến mai phục quanh đây, được một lát thì Thôi-Ngọc ở trong đó bước ra, vô tình không biết có người rình bắt nên cứ lảng lảng bước ra, vừa khỏi cửa vườn. đột nhiên một tiếng quát, như sét đánh ngang trời, làm Thôi-Ngọc giật bắn người lên, đang kinh hoàng ngờ ngác, chợt thấy một bọn bộ dịch sô lại bắt chối.

Biết có việc chẳng lành. Thôi-Ngọc toan vùng ra chạy chôn, nhưng vì bọn bộ dịch đông quá không sao gỡ thoát được, đành phải để chúng bắt xuống chối, như chối lợn.

Bắt được Thôi-Ngọc rồi, Vương - Thăng liền giải về huyện nha trình báo.

Tùng!...Tùng!...Tùng!... ba hồi chông dăng đường vừa rât, huyện quan liền truyền giải, phạm nhân vào quỳ trước công án, rồi hỏi :

Gã kia! tên họ là gì, sao lại giả dạng đạo cô, lẩn quất ở đây để làm gì, phải khai cho thực nếu nói quanh co ta sẽ dùng trọng hình tra tấn đó nghe.

Thôi-Ngọc thấy huyện quan hỏi vậy, thì đáp ứng, không biết khai sao cả.

Biết là có việc gian rồi, huyện quan liền truyền nha lệ vật cớ Thôi-Ngọc xuống đánh ba mươi trượng.

Không chịu nổi cái khổ thịt nát máu rơi, đành phải mang việc Đông thái-Chân sai xuống dỗ bắt các phụ nữ đem về rôt ở trên núi Thạch-bảo để hành lạc thê nào nói hết.

Lây khấu cung xong, huyện quan liền truyền đem Thôi-Ngọc hạ ngục, rồi cắt năm mươi tên bộ-tốt, một người cai-cơ

và hai viên bá-tổng đèn Thạch-bảo sơn tróc nã Đông-thái-Châu.

Được lệnh quan huyện, hai tên bá-tổng, và người cai-cơ dẫn năm mươi đứa bộ tốt đèn núi Thạch-bảo.

Khi đèn nơi, hai viên bá-tổng lên tiếng gọi Đông-thái-Châu ra hỏi.

Đang ngồi trong Thảo-am đợi tin Thôi-Ngọc, chợt thấy có người kêu gọi tên mình, Đông-thái-Châu liền ung dung bước ra ngoài Thảo-am, thì thấy lò nhô những quân bộ tốt, biết có việc chẳng lành, nhưng cậy có bản lĩnh, Đông-thái-Châu lên tiếng đồng dặc hỏi :

Lũ kia muốn hỏi gì ta, định làm gì mà kéo đèn đồng như vậy ?

Hai viên bá-tổng thấy Đông-thái-Châu hỏi thế liền chạy lại quát :

Yêu-đạo, ngươi ở đâu đèn đây mà hung yêu, tác quái, sai đồ-đệ xuống bắt vợ, con những nhà danh giá, lương gia để gian dân, hiệp tróc, nay trên huyện bắt được tra hỏi, mới biết đứa thủ sớ là ngươi, nên quan huyện sai ta đèn bắt ngươi đây.

Thôi biết điều đưa tay cho chúng ta trói, nếu không chúng ta phải động thủ thì chớ trách.

Đông-thái-Châu nghe hai tên bá-tổng nói thế, liền cười ha hả nói :

A ! ra chúng bay định đèn bắt ta kia đây, có phải thế các ngươi cứ việc, nói đoạn lại cất tiếng cười vang.

Hai người bá-tổng thấy thế giận lắm, liền múa dao xông vào chém Đông-thái-Châu.

Hai người vừa xông đèn gần chưa kịp hạ dao xuống chém, đã bị Đông thái-Châu đá cho một cái, hai người đều bắn tung

lên như quả cầu, văng xa ra đến vài trượng không thể ngóc gáy được nữa, lũ bộ tốt thấy vậy đều nhón nhác chạy.

Đang lúc nhộn nhạo ấy, chợt có một vị nữ-hiệp khách tên gọi Bạch-thạch-Anh đi qua, thấy chuyện ngang tai liền vũ động Thanh-phong-Kiểm, như mưa sa, bão táp xông vào chém Đồng-Thái-Chân, biết là người có bản-linh, và không muốn nhọc sức Đồng-thái-Châu liền dùng Hỏa-lôi-Kiểm phóng ra đột chết Bạch-Thạch-Anh.

Thương thay cho nàng Bạch-thạch-Anh, giữa đường thấy sự bất bình, ra tay nghĩa-hiệp, đời oanh liệt bỗng mắc phải độc thủ mà xa chơi chín suối.

Lại nói lũ bộ tốt thấy Đồng-thái-Châu phi kiếm đột chết Bạch-Thạch-Anh, thì táng đờm kinh hồn, bèn ủa nhau chạy hết không còn ai dám quay cổ lại nữa.

Đồng-thái-Chân, thấy vậy mỉm cười quay vào, bảo ba tên đồ đệ thu xếp tiên nông, đồ vật quý trọng lại rồi rời bỏ Thạch-bảo-Sơn, đến Sơn-đông, thấy trên Mông-Sơn có quán Tam-Thanh, trông có vẻ u-nhã liền ở đây lập mẹo mê hoặc lũ dân-ngu, lấy tiên sữa sang miếu, mào, thiết lập cơ quan, rất là bí-hiểm, và làm một nơi bí-mật thật để chứa chắt gái đẹp, ý hẳn định lập cuộc lâu giải ở đây, nên không làm một việc gì tàn ác cả.

Lập xong công cuộc Tam-thanh-Quán, Đồng-thái-Chân sai đồ đệ chia nhau đi các tỉnh xa tìm bắt gái đẹp, của cải đem về giam, cầm dưới hầm, để vui vầy, dâm dục.

Một hôm chợt có giầy của Độc-Giác Giao-Lang thiên-Tước mới đến ăn mừng thượng thọ,

Đồng thái-Chân liền dặn bảo đồ đệ trông nom miếu, quán, cho cẩn thận để hẳn đi Thanh-Châu chúc thọ.

Sang đến Thanh-Châu vào nhà độc Giác-Giao, Lang thiên-Tước chúc mừng, yên ả.

Ăn uống xong, Đổng-thái-Chân liền ra hoa-viên ngắm cảnh xem hoa, chợt gặp con gái Lang-thiên-Tước là Lang-ngọc-Thâu, một cô gái mười tám tuổi, cái tuổi đang xuân, mơn mớn như đóa hải-đường đượm tuyết, nhan sắc thực là nhận xa, cá lặn, tóc mây, mày liễu, miệng cười hoa nở, trông phảng phất như giao-trì ngọc-nữ, khiến cho Đổng-thái-Chân là một con quý sắc dục, trông thấy mà ngây ngất, hồn vía bay bổng lên mây, ngẩn ngơ như đưa thất thần, đến nỗi Lang ngọc-Thâu đi khuất rồi mà hắn còn ngây ngô, ngơ ngác như rơi măt nén vàng.

Sau hắn định thần lại, nghĩ bụng định đêm hôm ấy thừa lúc canh khuya, dùng lối trộm hoa, lên vào phòng nàng hãm hiệp chắc sao cũng được thỏa lòng.

Nghĩ vậy hắn thấy khoan khoái cả người, bèn lững thững về phòng khách yên nghĩ.

Đêm hôm ấy, một đêm cuối tháng, trên không vắng mặt chị hằng, nên suốt cả một bầu vũ-trụ như bị rơi xuống một cái hầm sâu vô hạn, tối như bưng lầy măt.

Chòi canh, trông điểm, hết một sang hai, rồi Tùng!... Tùng!... Tùng, trông canh ba vắng đưa ba tiếng, rõ ràng, minh bạch, âm thầm, lẫn vào làn không khí nhỏ dần im bặt.

Tiếng trông điểm canh vừa dứt, trong vòng tối tăm mù mịt, nếu ta có cặp mắt dạ hành, ta sẽ trông thấy từ trong phòng khách nhà họ Lang, một bóng đen đang dón gót, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, điệu bộ y như con mèo đang lúc nép mình nhẹ bước rình mồi.

Rồi ta thử tò mò lân theo bóng đen ấy xem hắn đi đâu, thì thấy hắn lả vào trong nội sảnh, rẽ về bên tay phải, đến một gian phòng rất lộng lẫy, trong có ánh đèn chiếu ra sáng quắc.

Đèn canh phòng bóng đen đứng lại, quay nhìn bốn phía như xem có ai theo rình chẳng. Nhờ có ánh đèn ta trông rõ

mặt bóng đen, thì chính là Đông-thái-Chân, một con quỷ dâm đang hung tàn.

Phải, bóng đen đó chính là Đông-thái-Chân, vì lúc chiều trông thấy Lang-ngọc-Phân, con người có cái sắc đẹp lộng lẫy, mê hồn, khiến cho hấnngây ngất, thêm thương, nên đêm đến mới lén mò đèn phòng của Lang-ngọc-Phân định châm hương hút nhĩ.

Nhắc lại Đông-thái-Chân lén đèn phòng Lang-ngọc-Phân, thấy còn ánh đèn, biết nàng còn thức. Liên lại cạnh cửa sổ nhòm vào, không biết trông thấy gì mà thấy hấn khắp người rung động; như người lên cơn sốt rét.

Có gì đâu, sô là khi Đông-thái-Chân nhòm vào thấy nàng Lang-ngọc-Phân lúc ấy ngồi dưới ngọn đèn, nhờ ánh đèn chiều lại càng lên thêm vẻ mặt hồng hào, tươi tốt như đóa phù-dung mới nở, càng trông càng đắm, càng ngắm càng say, thực là một áng khuynh thành, ngàn vàng khôn đổi, mình nàng mặc áo lụa mỏng mùi đào phớt nít sát vào người, quần lụa bạch buông dài quét đất coi lá lướt thướt tha như cánh tơ liễu phất phơ trước gió. Ẩn trong làn lụa mỏng trên cái ngực trắng nõn, mìn màng nổi hấn hai trái đào tiên nhũn nhĩn phập phồng, chuyển động, bới hơi thở nhẹ nhàng làm rung động làn áo mỏng, càng như kêu gọi khách đa tình.

Lúc bây giờ Đông-thái-Chân đứng ngoài nhòm vào thấy rõ cảnh thiên nhiên phô bày ra trước mắt, những vẻ trong ngọc trắng ngà làm cho hấnngây hấn, si phách, lòng dâm dục bốc lên quá mạnh, khiến các giây thần kinh khắp người hấn rung động không sao yên được.

Đứng mãi sốt ruột, hấn liên đánh bạo ẩy cửa bước vào.

Đang lúc trước đèn tư lự, chợt thấy có người sô cửa bước vào.

Lang-ngọc-Phân giật mình quay ra nhìn thấy Đồng-thái-Chân đang nhăn nhó bước lại chỗ mình ngồi.

Biết là quân vô lương, bất chính, Lang-ngọc-Phân liền đứng vùng dậy hỏi :

Người là ai, mà đang đêm khuya vắng lại đột nhập vào phòng ta. Người lại không biết là Nam-nữ thụ thụ bất thân sao. Thôi biết điều bước ra khỏi phòng ta mau, không ta đánh cho mất sắc bây giờ.

Đồng-thái-Chân thấy Lang-ngọc-Phân nói thế liền cười hì hì nói :

— Mỹ nhân ơi ! xin đừng nổi giận, vì ta thấy mỹ-nhân là người nhan-sắc nên đem dạ yêu thương, định đến đây cùng mỹ-nhân vui vầy loan phượng, ta xin nguyện cùng mỹ-nhân kết duyên phu phụ cho đến lúc bạc đầu.

Thôi, mỹ-nhân nên nghe ta, thì ta yêu, nếu không ta giận lên thì mỹ-nhân vẫn chẳng khỏi bị ta hành lạc, nhưng như thế thì không thích, ta muốn mỹ-nhân vui lòng ưng chịu thì cuộc ái ân mới có thú vui. Nói đoạn liền lại gần toan ôm lấy Lang-ngọc-Phân.

Thấy nói nhiều câu khá ô, tục tằn, Lang-ngọc-phân là một người nữ-trung hảo-khiết, kiêm thuật rất gớm ghê, khi thấy Đồng-thái-Chân giơ tay chực ôm mình, Lang-ngọc-Phân thốt nhiên nổi giận, mày liễu dựng ngược, khóe hạnh tròn xoe, quát lên một tiếng :

Yêu tặc, chớ có ngông cuồng, hãy xem bản cô nương lấy đầu người đây, nói đoạn liền phóng Thái-dương kiếm nhắm thẳng mặt Đồng-thái-Chân bay lại, tỏa ra muôn đạo kim-quang, như sao sa, chớp nhé ánh, vụt một cái xuyên đầu hấn, rú lên một tiếng cũi đầu tránh khỏi, nhưng cũng bị luồng kiếm-quang hốt rơi mất chiếc khăn bịt đầu, biết là tay lợi hại phi thường. Đồng-

thái - Chân sợ quá, vội nhảy vọt ra cửa sổ, độn kiem chạy mất.

Hút sợ ! suýt chết hụt ! thực là đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Ấy là may cho Đồng-thái-Chân nhanh chân chạy thoát, nếu chậm tí nữa, hay thả kiem đôi địch thì thê nào cũng bị chết, vì môn Thái-dương kiem của Lang-ngọc-Phân rất lợi hại, chính là một môn tối kỵ với môn Thái-Àt kiem.

Lại nói bọn Vân-Trung-Thước, Liễu-Nhân cùng nhau về từa đêm nghỉ ngơi, bàn kê phá Tam-thanh-quán.

Hai người suy tính mãi sau Vân-trung-Thước bảo Liễu-Nhân đợi mình ở đây, để mình lên Thái-Sơn cầu Huệ-Phong ngũ-sư-muội xuống giúp thì mới có thể phá được.

Liễu-Nhân thấy Vân-trung-Thước gọi Huệ-Phong là ngũ-sư-muội liền hỏi :

Thưa lão-trưởng thê ra Huệ-Phong sư-thúc với lão-trưởng là đồng môn ? Vân-trung-Thước gật đầu nói :

CÙNG CÁC ĐỘC GIẢ

PHI - TIÊN DU - KIÊM

Các bạn có gửi bài, thì xin gửi đến cho **Việt-Nam Tùng-Thư** No 3 Rue des Forgerons.

MÀY LỜI XIN LỖI

Vì dịch-giả trong mình khó ở mất mấy hôm, nên **Phi - Tiên** số 6 ra không được đúng kỳ, xin các bạn lượng thứ cho.

HAY NHẤT NĂM 1936

Hồng-sa-chu-tiên-Kiểm của Thanh-Đình và Đăng-Văn đã xuất bản số 1 giá đặc biệt 1 xu. Ra đúng kỳ, tranh ảnh đẹp.

Imp. VAN-TUONG 13, Rue du Papier — Hanoi